

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

Nº 967

NÚM. 17

NOVEMBRE DEL 1935

ANY II

PREGUEM PELS DIFUNTS

Com de l'arbre cau la fulla així tothom morirà... Totes les coses d'aquest món porten escrites en el front la sentència de mort, a causa del pecat del primer home.

Mireu aquestes fulles que voleien empeses pel vent, esgrogueïdes pel bes de la mort, cauen sobre el camí en humil catifa, que serà ben tost trepitjada pels peus del transeünt. Suara eren verdes i ufanoses, digne ropatge d'un arbre corpulent. S'havien enjoiat amb les perles de la rosada i havien escoltat a cau d'orella el cant del rossinyol.

Pobretes! Moren sense l'esperança de deixar un trist record. Enrotllades pel fred i les glaçades, van i venen amb trista remor mogudes per la tramuntana...

El gran arbre de la humanitat té moltes fulles. En ell, però, no hi ha distinció de primavera i de tardor. Contínuament en neixen de noves; contínuament en van caiguent, com volves de neu en espessa nevada.

Repasseu la llista dels vostres familiars. Quantes baixes constatareu del vostre record. Aquell pare tan estimat, aquella mare idolatrada, un dia us donaren el darrer bes, clogueren les parpelles i s'en anaren per un camí desconegut cap a l'eternitat.

Pobra humanitat que neixes plorant, creixes entre espines i mores humitejant els teus ulls una llàgrima ressagada. Per què l'amor si ens espera una trista separació?

Aquestes reflexions serien prou per a fer-nos desesperar, si la fe no ens conhortés amb la certesa d'una vida futura. Es el dogma més purament conservat en tots els pobles de la primitiva revelació.

Aquesta creença està plenament garantida en el cristianisme pel fet històric de la resurrecció de Jesucrist. Ressuscità el tercer dia d'entre els morts, canta solemnement el Credo de la nostra fe. Però jo m'atreveixo a afirmar sense temor de discrepar de St. Pau que si nosaltres que som membres de son cos místic no ressuscitéssim, tampoc seria total la resurrecció de Crist.

Dilatem el nostre cor amb aquest pensament saludable i preparem-nos per a la mort que ha de tancar els nostres ulls a les tenebres d'aquest món, per a obrir-los als magnífics esclats d'un dia que no tindrà fi.

VIDA LITÚRGICA

La Santa Missa

El centre vivent i l'ànima de l'Església i de tota la religió és el Sant Sacrifici de la Missa, en el que, sota les espècies de pa i vi, s'ofereix en oblació l'Anyell immaculat Crist Jesús, per tal d'adorar Déu, donar-li gràcies dels beneficis rebuts, desagraujar-lo dels nostres pecats i assolir-ne el perdó, i demanar-li les gràcies que necessitem.

La mateixa víctima sacrificada i oferta a Déu en la Creu fa vint centúries, s'ofereix ara en la Missa pel ministeri de l'Església. Ja no, però, mortal i passible com allà al Calvari, sinó immortal i gloriosa com ara *vivent és al Cel intervenint per nosaltres*. Si, doncs, el Sacrifici de la Creu forma el centre de tota la Religió de Crist i l'ànima de tot el culte cristià, la Santa Missa, que altra cosa no és sinó el mateix Sacrifici de la Creu renovat al través dels segles, necessàriament haurà de formar també el centre vital de l'Església i l'ànima de tota la litúrgia i culte catòlic.

I essent tanta l'excel·lència de la Santa Missa no és estrany que l'Església hagi sempre insistit en la gran conveniència i àdhuc imperiosa necessitat de què els pastors d'ànimes expliquin als fidels els misteris continguts en aquest Santíssim Sacrifici i exposin freqüentment les coses que es llegeixen en ell «per tal que les ovelles de Crist no pateixin fam o *els petitets demanin pa i no hi hagi qui els hi reparteixi*» (Conc. Trid. Sess. XXII, cap. 8).

Repetides vegades ha expressat també l'Església, especialment per boca dels últims Pontífexs, els seus desigs de què en tota publicació catòlica s'enclogui una secció catequètica i litúrgica, puix que està plenament convençuda que és la ignorància religiosa la causa principal de la mancança d'una pietat vertadera i sòlida, expressiva d'un genuí esperit cristià. Poc o res enten avui la majoria dels fidels de les cerimònies, oracions i àdhuc dels misteris continguts en la Santa Missa, essent aquesta ignorància la causa de què durant la celebració del Sant Sacrifici es cometin, sinó veritables irreverències, sí veritables contrassençats que donen a entendre que s'ha perdut el gust del que es realitza a l'Altar. Es dona, {per exemple, moltes vegades el cas de certes persones, àdhuc piadoses, que durant el temps de la Consagració, en compte d'unir-se en esperit a la gran Acció, continuen fent llurs oracions particulars als Sants...

Secundant, doncs, els desigs de la nostra Mare Església anirem explicant en aquesta secció de *Vida Litúrgica* les cerimònies i excel·lències de la Santa Missa, indicant la manera com els fidels hi han de participar segons l'esperit de l'Església. I si cap cristià ha de mirar amb indiferència l'assumpte, menys encara els devots de la Mare de Déu del Carme, puix que es tracta d'honorar degudament a son Divinal Fill, fi i objecte de tot culte dirigit a la Verge.

AVIS

Per a la bona marxa d'aquesta fulla, esperem dels nostres lectors el seu import corresponent a l'any en curs.

AMOR A LA SOLITUD

Res esvera tant l'home mundà com la soledat o vida de concentració. Si hom pogués pintar-la es valdria dels colors més tètrics i paorosos: ho comprova aquella llambregada d'esverament que és dirigida a aquell estol d'ànimes que es tanquen entre els murs i reixes d'un convent; ho palesa la mirada compassiva que és llençada vers el religiós o sacerdot que amb els hàbits grollers manifesta el comiat que dóna al món: i ho diu ben alt la commoció que sent la persona dissipada en posar-se en contacte amb la pietat i recolliment del cristià que serva rigurosament la guarda dels sentits.

La raó d'aquesta desviada apreciació la dóna el Dr. Cardó: «l'home que no viu de la fe, en sentir la mossegada interior de la depressió de l'esperit, esdevé sorrut, perquè passa una paràlisi espiritual», «l'ànima humana és un desert: poblat per les criatures, és la vanitat; poblat per ella sola (sens el conçol de la fe), és l'infern; poblat per Déu, és el Paradís».

L'home dissipat és, diu Sant Francesc de Sales, com la papallona que es llença vers la llum que l'enlluerna i enlluernada li crema les ales, fent-la semblant al cuc o verm que li cal arrossegar-se per terra; podem dir també que és com l'ocellet a qui l'afrau la brillantor del mirallet del caçador i no para esment en què això és l'encís de què es val el caçador per enredar-lo en les seves xarxes: les flors aromàtiques que ofereix la sensualitat deixen el buit més desconçolador i horripilant a l'home dissipat i sensual.

Altrament, l'home de fe, viu plenament acompanyat en mig de la soledat perquè deixa sentir més la veu de Déu que li parla pregonament al seu esperit, ofegada pel tràngol i brugit del món. *En Déu vivim, en Déu ens movem i som dintre de Déu* com el peix en les pregoneses del mar, com l'ocell en l'aire i com la sava en la soca i branques de l'arbre, i sempre s'ha vist que l'home que ha donat més rendiment ha estat sempre l'home que conscientment s'adona que està voltat de Déu.

Qui està en mi i Jo en ell, deia Jesús, aquest donarà copiosos fruits; al contrari l'home donat al món cap a la fi rebaixa el seu nivell reconeixent la veritat d'aquesta expressió del Kempis: «Quant més sóc estat entre els homes, menys home sóc estat».

Santa Teresa de Jesús bastint una caseta per a recollir-se en el jardí de la pròpia casa paterna dóna idea del primer pas de la santedat.

La Regla del Terç Orde, calcada en la dels solitaris del Carmel, és ben explícita en aquest punt; car amb testimonis escripturístics recomana la pràctica del silenci, element primari per a la solitud interior.

«Estatuim que evitin amb gran diligència (els Terçiaris) el molt parlar, car segons que és escrit, i prou que ho ensenya l'experiència, en el molt parlar no mancarà pecat, i aquell que és inconsiderat en el parlar en traurà mal». (Art. 30).

La vida de recolliment és doncs, el terreny abonat pel floriment de tota virtut, que per això diu la Regla del Carme: El conreu més adient de la virtut és el silenci o sia la soledat.

ESTIMEM EL NOSTRE COS

No és pas veritat que la virtut cristiana ens privi d'estimar el nostre cos i de cuidar el seu bé.

Ell també és una criatura de Déu, i Déu res no odia d'allò que ha creat; i si Déu no l'odia, tampoc és lícit a nosaltres. Menys encara als cristians, car en ells el cos està enlairat a la dignitat de membre de Jesucrist, temple de l'Esperit Sant i habitació de la Sma. Trinitat: esdevingut així cosa santa, fins de la nostra reverència s'ha fet digne.

Però, no ens recomana el Senyor el renunciament i àdhuc l'odi de nosaltres mateixos? Sí, però aquest odi no és pas odi, ans amor veritable.

Altrament, com ens hauria fixat l'amor de nosaltres com a mesura de l'amor al proïsme? També va manar odiar el pare i la mare; però al mateix temps declarava que no havia vingut a abrogar, sinó a perfeccionar la Llei, que mana honrar-los.

Amar, és voler bé. Odiar, voler mal. Hom estima veritablement, quan vol un bé real; odia, si vol béns enganyadors. No s'estima pas el malalt que de-
fuig l'amargor de la medicina; ni l'home que es procura plaers en detriment de la seva ànima.

Hem d'estimar el nostre cos. Però estimar-lo sàviament. No repetim pas la gesta dels primers pares, els quals pecant, varen reportar-li la necessitat de morir i de convertir-se en pols. Pena del pecat és la sentència dictada per Déu Nostre Senyor: «ets pols i pols et tornaràs». Al contrari, preparem-lo per a la futura resurrecció.

El nostre cos està destinat a ressuscitar gloriós; a resplandir més que el sol; a ésser àgil, subtil i immortal, com escau als purs esperits. Aquests sí que són béns veritables.

Aquests béns els hi procurem mortificant-lo, subjectant-lo a la raó; obligant-lo a servir l'ànima.

Fent això estimem de debó el nostre cos.

PRODIGIS DE L'ESCAPULARI

Maria Santíssima del Carme, no abandona sinó és primerament abandonada. Com una Mare carinyosa segueix els seus fills pel camí del pecat i de la infidelitat i solament quan la profèrvia del cor humà ha barrat l'últim camí de la seva misericòrdia, es resigna a deixar-los.

Testimoni el fet següent narrat per l'Abat de Sanbucy.

Una dona de París es llençà desesperada al Sena, portant encara al coll el Sant Escapulari. Però amb gran estupor dels qui estaven presents, observaren que es mantenia a flor d'aigua, malgrat els seus esforços per a sumergir-se.

Embranzida arrencà del seu pit l'enseny de Maria, desapareguent amb la rapidesa d'una pedra sota les aigües...

Un barquer que s'aprestà a salvar-la, solament trobà el Sant Escapulari.

L'OBRA DE L'EDUCACIÓ

Els drets de la família

En la jerarquia establerta per Déu en ordre a l'educació dels infants, correspon als pares el segon lloc.

D'ençà que Déu Nostre Senyor, comunicà a la naturalesa humana la facultat de multiplicar-se, tot genitor, com diu Sant Tomàs, «participa d'una manera particular de la raó de principi, que d'una faisó universal es troba en Déu... Per tant el pare, és el principi de la generació, de l'educació, de la disciplina i de tot allò, que es refereix al perfeccionament de la vida humana». (S. Teol. 2-2, q. CII. a. 21.)

Segons això, la família té el dret inalienable, ensems que l'obligació d'educar la prole amb preferència a qualsevulla altra societat d'ordre natural.

La raó d'aquest dret la dóna el mateix Sant Tomàs dient: «el fill és naturalment alguna cosa del pare... per això és de dret natural que el fill abans de l'us de la raó, estigui sota la sollicitud del pare. Seria per tant contra la natural justícia, si el fill fós sostret al cuidado dels pares, o s'en disposés d'alguna manera contra la voluntat dels mateixos». (Ibid. q. X. a. 12.)

I així com els éssers irracionals, no solament donen la vida a la prole, sinó que la crien i formen a la seva manera, fins que pot viure per si mateixa, així «la naturalesa humana no intenta solament la generació del ser, ans també el seu desenvolupament i progrés fins a l'estat perfecte de l'home, en tant que és home; ço és, fins a l'estat de virtut». (Suppl. S. Th. 3, q. 41, a. 1.)

Inútilment prenen els comunistes i lliberals, sostreure els fills de l'educació i obediència paternes, objectant que l'home neix ciutadà i per tant és a l'Estat a qui pertany primerament educar-lo; car com diu el Sant Pare Pius XI «l'home abans d'ésser ciutadà ha d'existir, i l'existència no la té pas de l'Estat. Pel qual sàviament declarà Lleó XIII: «Els fills són alguna cosa dels pares i com alguna extensió de la persona paterna: i si volem parlar amb exactitud, no és per ells mateixos que entren a formar part de la societat civil, sinó a través de la comunitat domèstica, en la qual han estat engendrats».

Ni s'intenti defensar, que aquest dret del pare li provingui de la societat civil; car així com repugna que una causa rebí l'eficàcia per a exercir els seus actes d'allò que és el seu efecte; de manera semblant, essent la societat civil un resultat de la unió de moltes societats domèstiques, és contradictori afirmar que aquestes reben llurs drets i eficàcia de la societat civil.

És, doncs, als pares a qui pertany en primer lloc el deure i l'obligació sagrats d'educar aquella petita extensió de la seva personalitat.

I què més honrós i esperançador, que veure en la llar domèstica, damunt els genolls de la mareta i entre els braços del pare aquell fill estimat, rebent les primeres lliçons sobre el seu origen, els deures sacratíssims i enlairat destí?

Pares que llegiu aquestes ratlles! Mediu la sublimitat de la vostra vocació i la terrible responsabilitat que pesaria sobre la vostra consciència de no complir-la com Déu mana.

VIDA D'ORACIÓ

I amb aquesta unió obra l'ànima totes les seves obres; diu les paraules i té els pensaments que Crist faria, diria i tindria, conforme a l'estat, talent, salut, edat i ocupació que ella té. I com sia que per a Déu tota cosa és petita, gran que sembli, sempre enten que faria obres molt més altes i perfectes (puix que Crist obra en ella), si la malícia i petitesse pròpia no ho destorbesin.

I així, grans que sien les obres que faci, sempre li semblen petites i mai no es queda satisfeta de res. I les faltes, lleus que sien, li semblen grans, i és per això que tothora es troba atribulada i afligida, exercitant-se en la contrició i dolor dels mancaments que fa, i de les bones obres que, per la seva culpa, deixa de fer, o de la imperfecció i negligència amb què les fa. A aquesta unió va arribar l'apòstol Sant Pau quan deia de si: *Visc jo, però ja no jo, perquè viu Crist en mi.*

Cal ara saber per quins mitjans podrà una ànima arribar a aquesta quietud, recolliment, atenció, silenci i unió.

A això dic que són molts i diferents els exercicis que han practicat i ensenyat els Sants: però el més fàcil, breu i profitós, és l'exercici habitual de les aspiracions que són uns afectes o moviments amorosos de la voluntat amb els quals inflamada ella en el foc d'amor de Déu, s'alça i uneix amb ell.

Les aspiracions més pròpies d'aquest exercici són les següents:

Anor immens crema'm en el teu foc.
 Bé meu, penetra les meves entranyes.
 Concedeix-me que em mori per a amar-te.
 Despulla'm de tot amor terrenal.
 Embriaga la meva ànima amb la teva gràcia.
 Força d'amor, transforma'm en tu mateix.
 Goig inefable, goja't amb mi.
 Fereix-me amb el teu amor, Amat meu.
 Inflama'm de manera que em cremis.
 La força del teu amor em cremi tot.
 La meva ànima, absorba en tu, s'oblidi de si mateixa.
 Res no vull, sinó estimar-te.
 O si íntimament m'unissis!
 Penetra'm amb un amor suau.
 Voldria estimar-te sense parar ni un moment.
 Pren-me, bé meu! en aquests braços.
 Sol diví, il·lumina'm i et veuré.
 Transforma'm ja en tu, perquè descansi.
 Uneix-me amb tu amb amorosos llaços.
 Uneix-me amb vincle insoluble.
 Viu i mort, jo seré sempre tot teu.
 S'acabarà el viure, però no l'estimar-te.

(Continuarà)

ESPIGOLALLES

La paraula de Déu

Mai cap moralista o filòsof havia reeixit a donar un desmentiment més solemne de les apreciacions i sentir de la humanitat com aquella sentència pronunciada per Jesucrist: «Què aprofita a l'home si pot posseir tot el món, si per això pert la seva ànima?»

Paraules que diuen ben a les clares la insignificança de totes les criatures, quan l'home les separa del fi pel qual han estat creades; quan intenta substituir amb elles la tendència a l'infinit.

Lliçons profitoses

L'aburriment, és el patrimoni de les ànimes raquítiques, d'enteniments atrasats, que no han tingut prou valor per a enlairar-se a les puríssimes regions de l'ideal.

Que trista és la vida quan es descabdella sota l'influx d'aquest astre malastruc. I al contrari; quina joia tan pura, i com dilata l'esperit la possessió d'un ideal honest, que aplegui totes les energies de l'home que campen sovint esgarriades, i en ares d'una obra santa les consagri a la divinitat.

Tinguem-ho ben entès: Els homes que més glorioses i atrevides gestes han dut a feliç terme, no han estat els de més quantioses energies, sinó els que posseïen un ideal.

Cinc Minuts...

Durant aquest mes de novembre, particularment consagrat per l'Església a renovar en els mortals la memòria dels nostres difunts, esmerceu cinc minuts cada dia, a pensar en la transcendència que tindrà per a la nostra vida futura, l'últim pas que farem en aquest món abans de caure per sempre en braços de l'eternitat...

La mort és un abisme esfereïdor que va engolint els individus de la humanitat, els quals a mode de riu cabalós es precipiten fatalment en ell, sense mai omplir-lo. Des de que naixem, tots sense distinció caminem de grat o per força vers el mateix fi.

I què és la mort? Què cosa ens espera al capdevall d'aquest tenebrós abisme? La ciència en sa estulta ignorància—car amb tota la seva ostentació de saviesa no sap dir a l'home on s'adreça—arronça les espatlles.

La fe ens ensenya que en braços de la mort serem traslladats a la presència d'un jutge severíssim, que formularà amb infinita saviesa la sentència que haurà de resoldre a base de la nostra passada conducta sobre el nostre etern destí.

Aquesta veritat es troba solemne i enèrgicament proclamada per l'apòstol Sant Pau: «Està estatuit que tots els homes morin una sola vegada i que seguidament siguin judicats». Aquesta veritat està encara corroborada pel testimoni de les institucions religioses de tots els pobles.

Ara vegi cada u el cas que vulgui fer de tan qualificades autoritats i si és saviesa menysprear com a vils quimeres, veritats de tanta transcendència.

Post mortem salvo...

«El Purgatori és un estat o lloc de purificació, on són turmentades les ànimes que moren en gràcia de Déu i no han plenament satisfet pels seus pecats».

És una opinió molt ben fundada, que són poques les ànimes que van al cel sense passar per aquell lloc d'expiació. Deia el Senyor amb magnífiques al·legories que allí haurem de pagar fins el darrer quadrant. I Sant Tomàs afirma resolutament, que la pena més petita del Purgatori, supera la major que podem sofrir en aquest món. Quina no és, doncs, l'excel·lència d'aquella promesa de Maria: «Jo la seva Mare, baixaré el dissabte al purgatori... deslliuraré als que allí trobi i els portaré a la muntanya santa de la vida eterna.»

Estimem el Sant Escapulari, al qual ha estat vinculada aquesta promesa.

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES DEL MES DE NOVEMBRE

1. Divendres.—Festa de Tots Sants. *Ab-solució General.*
2. Dissabte.—Commemoració de tots els fidels Difunts.—*Ind. Plen.*—Jubileu a totes les esglésies, aplicable només a les ànimes del Purgatori, i en les mateixes condicions que el del Carme.
4. Dilluns.—Bta. Francesca Amboise, m.
5. Dimarts.—Commemoració de les santes Relíquies que es veneren a les esglésies de l'Orde del Carme.
6. Dimecres.—Bt. Nunyes Alvarez Pe-reira, cf.
10. Diumenge.—El Patrocinii de la Mare de Déu.
14. Dijous.—Festa de Tots els Sants de l'Orde del Carme. *Ind. Pl. i Abs. Gen.*
15. Divendres.—Commemoració dels fidels Difunts de l'Orde del Carme. *Ind. Pl.*
16. Dissabte.—Bt. Ludovic Morbioli, cf.
21. Dijous.—La Presentació de la Mare de Déu. *Ind. Pl. i Abs. Gen.*
24. Diumenge.—St. Joan de la Creu, cf. *Ind. Pl. i Abs. Gen.*
26. Dimarts.—Els Desposoris de la Mare de Déu.
29. Divendres.—Bts. Dionís de la Nativitat i Redemptor de la Creu, cfs. *I. P.*

El proper desembre es pot guanyar *Ind. Plen.* els dies 8, 11, 25 i 26. Es dona l'*Abs. Gen.* als Terciàris el dia 8. El dia 26 es dona la *Ben. P.* a tots els fidels.

PRACTICA MENSUAL:

Amor a la solitud

SANT PROTECTOR DEL MES

BEAT LUDOVIC MORBIOLI

(18 de novembre)

És amb veritable emoció i alegria que em dispenso a teixir la santíssima vida d'aquest heroi de virtuts i penitència que sabé fabricar la mel puríssima de la

perfecció libant el nèctar preciós en les pàgines de la Tercera Regla del Carme, de la qual n'esdevingué la interpretació més autèntica.

Educat pels seus progenitors segons les normes de la perfecció evangèlica, s'exercitá de bell antuvi en la pràctica de les virtuts... El món, però, amb les seves concupiscències el seduïren ben tost. Es lliurà en braços de les insaciables concupiscències i anà llicant amb vertiginosa carrera per la pendent del vici, permutant el puríssim lliuri amb la copa de metzines i deshonor...

A desgrat d'això, Déu no l'havia pas abandonat. La seva misericòrdia infinita el seguia a través de les seves infidelitats i esperava el moment oportú per a enderrocar la seva supèrbia i restaurar sobre els fonaments de la humilitat l'edifici de la perfecció suara perduda. Una greu enfermetat fou l'instrument de la seva conversió; els dolors del cos deavetllaren el verm adormit de la consciència i començá a sentir son dolorós i saludable rosec...

Les catarates dels seus ulls s'obriren, regant aquell lilit de dolor amb les llàgrimes de l'arrepentiment.

Quan abandonà el lilit es trobà miraculosament curat de la seva doble enfermetat. La pau havia reascut en el seu esperit i la gràcia acabava de reportar una nova victòria.

Dalerós únicament del que feia referència a la seva perfecció, demaná i li fou atorgat vestir la lliurea de Maria i professar la Regla del Terç Orde Carmelita. Escudat amb tan poderosa ègida, difícil és assenyalar les victòries reportades a l'enemic infernal. El seu únic vestit era el cilici i l'aliment, les privacions i el dejuni. Caminava pels pobles sense més emparo que la Divina Providència, predicant la penitència. I si es donava al descans, era en el lloc més humil de la casa, més freqüentat i propi dels animals que de les persones. Aquí fou on li arribà la seva darrera hora, després d'haver rentat les seves culpes amb dolorosa penitència i haver atresorat quantiosos mèrits per a la vida eterna.

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMPRENTA BONET